

РЕШЕНИЕ

№ 195

гр. Варна, 20.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Радослав Кр. Славов

Членове: Дарина Ст. Маркова
Даниела Д. Томова

при участието на секретаря Ели К. Тодорова
като разглежда докладваното от Даниела Д. Томова Въззивно търговско дело
№ 20223001000131 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл.258 и сл. ГПК.

Образувано е по въззивна жалба вх. №1654/24.01.2022г. по описа на ВОС на ответника „ЗАД ДАЛЛБОГГ: ЖИВОТ И ЗДРАВЕ” АД, ЕИК 200299615, със седалище град София, подадена чрез пълномощник адвокат В.П., САК.

Предмет на обжалване е **частта на решение** №505/20.12.2021г. на Варненски окръжен съд (ВОС), постановено по т.д. №71/2021г. по описа на ВОС, с която ответното застрахователно дружество – настоящ жалбоподател е осъдено да заплати на ищеца С В Р., ЕГН *****, действащ чрез своята майка и законен представител Д. АТ. Л., ЕГН *****, двамата с постоянен адрес в гр. Варна, **сума над 10 000 лева** до присъденото обезщетение в размер на 15 000 лева за причинените му неимуществени вреди вследствие на ПТП, настъпило 20.06.2020г. в гр. Варна, на кръстовището между бул. „Сливница“ и бул. „Република“, по вина на водача на л.а. „БМВ 320”, рег. № Х ХХХХ ХХ, С И, застрахован по договор за застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите, сключен с ответното дружество по полица BG/12/0000715841, както и **в частта** относно определения начален момент на законната лихва за забава върху присъденото обезщетение – считано от 21.12.2020 година.

Основните оплаквания във въззивната жалба са за незаконосъобразност и неправилност на решението в обжалваните му части. Твърди се, че първоинстанционният съд не е отчетел всички установени по делото факти от значение за определяне на справедливия размер на дължимото обезщетение за обезвреда на причинените на ищеца неимуществени вреди в резултат на процесното пътнотранспортно произшествие, позовал се е избирателно на части от заключението на СМЕ и е пренебрегнал обезщетителния характер на института на непозволеното увреждане, като определеният размер от 15 000 лева не е съобразен с характера на увреждането, интензитета на търпените болки и неудобства, констатираното пълно възстановяване на ищеца, както и със съдебната практика и с обществено-икономическите условия в страната. Оспорва се като неправилен и необоснован и извода за неоснователност на направеното в хода на процеса възражение за съпричиняване на вредите, като се твърди, че съдът не е отчетел всички факти, относими към механизма на получената травма – детето е пътувало на средна задна седалка, до поставен вляво от него кашон, ръстът и теглото му са налагали задължително ползване на допълнителна повдигаща седалка, за да се постигне ефективно действие на предпазния колан, поставянето на който без това допълнително съоръжение би довело до непредвидено нараняване; в нарушение на чл.137в, ал.2 от ЗДвП, вр. с чл. 137б от ЗДвП майката и законен представител на детето, която към момента на ПТП е управлявала лекия автомобил, не е снабдила автомобила с повдигаща седалка и не е поставила предпазен колан; травмата е получена под въздействие на инерционните сили, действащи в посока ляво, при съприкосновение с части от купето или с кашона; мястото на травмата - в лявата ключица, анатомично е част от торса на човешкото тяло. Изразява и несъгласие с определената начална дата, от която се дължи присъдената законна лихва върху главницата, като, поддържайки твърдение, че посочената с подаденото уведомление до застрахователя банкова сметка е на законния представител на детето, а не на самото пострадало лице, както изрично предписва Наредба № 49, и позовавайки се на чл.380, ал.3 КЗ, съгласно която непредставянето на банкова сметка е приравнено „на забава на кредитора по отношение на плащането, като застрахователят не дължи лихва по чл. 409”, счита, че законна лихва от 21.12.2021 г. не се дължи и решението в тази част е в противоречие с материалния закон и е неправилно.

При тези основни оплаквания въззивникът ЗАД „ДАЛЛБОГГ: ЖИВОТ И ЗДРАВЕ” АД моли за отмяна на решението в обжалваните му части и отхвърляне на предявения главен осъдителен иск за неимуществени вреди за сума над 10 000 лв., респ. на акцесорната претенция за присъждане на обезщетение за забава. Моли в съответствие с това решението да бъде изменено и в частта му за разноските като му се присъдят разноски и за въззивното производство.

В подадения писмен отговор вх.№4248/21.02.2022г. въззиваемият ищец чрез пълномощника си по делото адвокат Ц.В., САК, оспорва въззивната жалба като

неоснователна и недоказана. Като прави собствен анализ на събраните по делото доказателства и заключенията на изслушаните по делото експертизи, обосновава становище, че първоинстанционният съд е определил един справедлив размер на застрахователно обезщетение, което в пълен размер репарира нанесените ищеца неимуществени вреди, като правилно и обосновано е приел за недоказано възражението на ответната страна за наличие на съпричинително поведение. Моли решението в обжалваната му част да бъде потвърдено от въззивния съд.

В проведеното от въззивния съд открито съдебно заседание, в което е даден ход по същество, страните не са взели участие.

С молба, подадена преди съдебното заседание от процесуалния представител на страната адвокат В. П. въззивникът ЗАД „ДАЛЛБОГГ: ЖИВОТ И ЗДРАВЕ” АД заявява, че поддържа подадената жалба и моли за нейното уважаване. Претендира и присъждане на съдебно-деловодни разноски по списък, инкорпориран в самата молба.

Пълномощникът на въззиваемия ищец С. Р. адвокат Ц. В. също е подал молба преди съдебното заседание, в която като поддържа становището си за неоснователност на въззивната жалба моли за потвърждаване на обжалваното с нея решение. Претендира присъждане на разноски като представя списък по чл.80 от ГПК.

За да се произнесе по същество на предявената въззивна жалба, съдът взе предвид следното от фактическа и правна страна:

Предмет на предявения иск е претендираното пряко право на ищеца С В Р., ЕГН *****, от гр. Варна, действащ чрез своята майка и законен представител Д. АТ. Л., ЕГН *****, като трето увредено лице да получи пряко от застрахователя – ответника ЗАД „ДАЛЛБОГГ: ЖИВОТ И ЗДРАВЕ” АД, ЕИК 200299615, гр. София обезщетение за причинените му неимуществени вреди, вследствие на ПТП, настъпило на 20.06.2020г. в гр. Варна, на кръстовището между бул. „Сливница“ и бул. „Република“, по вина на водача на л.а. „БМВ 320”, рег. № Х ХХХХ ХХ, С И, изразяващи се в изживени болки и страдания от причиненото му телесно увреждане – фрактура на лява ключица, и психични страдания от изживяното произшествие. Претендирано е обезщетение в размер на 30 000 лева.

Така предявеният главен иск намира своето правно основание в чл.432, ал.1 от Кодекса за застраховането (КЗ), във вр. с чл.45 и чл.52 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД).

В предмета на делото е включена и акцесорната претенция на ищеца за осъждане на ответника да му заплати и обезщетение за забава в размер на законната лихва върху дължимото застрахователно обезщетение, считано от датата на изтичане на тримесечния срок за произнасяне по предявената застрахователна претенция -

21.12.2020г., до окончателното му плащане.

Независимо, че началният момент на търсеното обезщетение за забава е обвързан с изтичане на срока за произнасяне от страна на застрахователя по отправеното искане от пострадалото лице за плащане на обезщетение, като се има предвид както даденото от ищеца по реда на чл.129, ал.2 ГПК уточнение на акцесорния иск, така и изричната негова квалификация от съда още в представения на страните проект за доклад, приет за окончателен в първото (и единствено) открито съдебно заседание по делото, обосновано следва да се приеме, че предмет на предявената акцесорна претенция са лихвите за забава при неправомерно увреждане (чл.84 ал.3 ЗЗД). Същата се квалифицира правно по чл.429, ал.2, т.2 от КЗ, във вр. с чл.86, ал.1 и чл.84, ал.3 ЗЗД.

Исковете са били уважени частично от първоинстанционния съд, като в частта му, с която ответникът – застраховател е осъден да заплати на ищеца обезщетение за причинените му неимуществени вреди до размера на сумата 10 000 лева, ведно със следващото се обезщетение за забава, постановеното от него решение не е обжалвано от никоя от страните и е влязло в сила.

Зачитайки предметните предели на формираната сила на пресъдено нещо на влязлото в сила решение на първоинстанционния съд, съставът на въззивния съд приема за установени правопораждащите факти на спорното субективно материално право - настъпването на пътно-транспортното произшествие, вината на водача на л.а. „БМВ 320”, рег. № В 3243 ВХ, чиято отговорност е застрахована по задължителна застраховка „Гражданска отговорност” при ответника ЗАД „ДАЛЛБОГГ: ЖИВОТ И ЗДРАВЕ” АД, причинените на пострадалия ищец травматични увреждания.

По отношение на извършеното увреждащо деяние, неговата противоправност и вината на дееца - застрахованият водач С И, съдът е обвързан и от задължителната сила на решението на наказателния съд по НАХД 4342/2020г. на Варненски районен съд, влязло в сила - чл.300 от ГПК, във вр. с чл.413, ал. 2 и ал. 3 от НПК.

Спорните въпроси, пренесени във въззивното производство, са свързани с размера на обезщетението, наличието на основание за неговото намаляване в хипотезата на чл.51, ал.2 ЗЗД поради съпричиняване на вредите от пострадалото лице и началната дата на обезщетението за забава, от която застрахователят дължи неговото плащане.

Причинените на малолетния ищец - пострадал при процесното пътно произшествие вреди са надлежно установени по вид и обем – счупване на лява ключица с леко разместване на външния фрагмент в посока отгоре надолу, от типа „зелена пръчка”, наложило комплексно лечение с обездвижване на лявото рамо (чрез поставена ортеза) за период от около 20-30 дни и консервативно лечение с обезболяващи. Според мнението на съдебния медик в първите две седмици след

травмата болките в областта на лявата ключица, лявото рамо, при движение, са реални, пострадалият щадя крайника, използването на левия горен крайник е ограничено. През този период се налага да ползва и чужда помощ при осъществяване на битови нужди - лична хигиена, обличане и други. След период от около 1,5 месеца болките отзвучават напълно, функцията на крайника се възстановява. При проведения клиничен преглед е установено, че физическото състояние на ищеца е добро, функцията на крайника е възстановена, не е необходимо провеждане на каквото и да е било лечение по отношение на обсъжданото травматично увреждане. Доколкото отговорността на застрахователя е функционално обусловена от отговорността на застрахования водач, за ответника е възникнало задължението да изплати претендираното застрахователно обезщетение. Размера на дължимото обезщетение за причинените на ищеца неимуществени вреди следва да се определи съобразно принципа на справедливостта, разписан в чл.52 ЗЗД. Съгласно трайно установената в това отношение съдебна практика при определяне на обезщетението за неимуществени вреди следва да се имат предвид обективно съществуващите обстоятелства във всеки конкретен случай, каквито са: видът, характерът и степента на констатираното увреждане, видът и характерът на претърпените телесни увреждания, болки и страдания, тяхната продължителност и интензитет, прогнозата за отзвучаване на уврежданията, възрастта на пострадалия, социалното му положение. Следва да бъде съобразена и икономическата конюнктура в страната към момента на увреждането – минимална работна заплата, прагове на социални плащания и установената в тази насока съдебна практика, както и нивата на минималните застрахователни лимити.

Претърпените болки и страдания в резултат на получените увреждания ищецът доказва с ангажираните по делото свидетелски показания на П Л. - негова леля, също пътник в пострадалия автомобил (на предна дясна седалка) и пряк очевидец на пътния инцидент. Свидетелката М сочи, че ищецът С е пътувал на средната задна седалка в автомобила, непосредствено до него от дясно е пътувал неговият брат – близък, а вляво е бил разположен голям кашон, привързан с обезопасителния колан. Непосредствено след ПТП, ищецът е бил изпаднал на пода между предните и задни седалки „свит на кълбо и скимтеше“, като не се чувствал добре и го боляло много в областта на лявата ръка. Впоследствие при прегледа в Спешно отделение се установило, че е счупена ключицата на лявото рамо. Не се наложило хоспитализация. След шиниране и дадени указания за лечението в домашни условия, вкл. и с обезболяващи, бил освободен. Впоследствие цяло лято близките на детето полагали грижи за него на ротационен принцип, тъй като то не можело да се обслужва само, не можело да си вдига ръката, било му трудно, особено в началото. Обездвижването с шина било за период от около месец – месец и половина. След проведен контролен преглед и рентгенография се установило, че оздравителният процес върви добре и няма да има последици. За новата учебна година ищецът вече бил добре, подновил

спортните си занимания по баскетбол, не споделял за болезненост, но вече не хвърлял „по-мъжката“ в играта, а бил по-предпазлив, предпазвал се от травми. Случилото се отразило и на психическото състояние на детото, през целия възстановителен период бил напласен, постоянно говорел за инцидента, не искал да се качва в кола. Понастоящем това състояние било преодоляно.

Съобразявайки всички тези обстоятелства, както и възрастта на пострадалия (8 годишен към момента на ПТП), времето на причиняване на травмата и последвалия период за нейното лечение (съвпадащ с лятната ваканция), през който детото е било ограничено да се движи и играе пълноценно, съдът приема, че обезщетението, което се дължи на ищеца за обезвреда на претърпените от него неимуществени вреди – болки и страдания, следва да се определи в размер на 15 000 лева. Предложеното от застрахователя с въззивната жалба обезщетение от 10 000 лева е крайно недостатъчно за пълното обезщетяване на причинените на пострадалото лице вреди от процесния деликт.

В този смисъл съставът на въззивния съд не установява допуснато нарушение на чл.52 ЗЗД при определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди, поради което крайният извод на първоинстанционния съд следва да бъде подкрепен. С така определеното обезщетение се постига справедливият баланс между претърпени вреди в резултат на деликта и паричното измерение на нуждата от обезвреда без обезщетението да представлява средство за повишаване на стандарта на живот на пострадалите

Оплакването относно игнорирането от страна на първоинстанционния съд на разпоредбата на чл.51, ал.2 от ЗЗД, съответно неправилно определяне на дължимото окончателно обезщетение без редуциране при установен по несъмнен начин принос на пострадалия за настъпването на вредоносния резултат въззивният съд намира за неоснователно.

Безспорно е установено по делото от събраните по делото писмени доказателства (медицинската документация) и заключението на комплексната съдебна автотехническа и медицинска експертиза, че с оглед установените (по медицинския картон) физически данни на ищеца (ръст в порядък на 134см. и тегло в порядъка на 30-32кг.), е било необходимо оборудване на автомобила със система за обезопасяване на деца – група III по смисъла на чл.137б от ЗДвП. Не следва в този случай да се използват фабричните обезопасителни колани, тъй като същите не са предназначени за обезопасяване на пътници с подобна маса и размер и биха довели до непредвидено нараняване на същите при настъпване на ПТП. Съгласно разпоредбата на чл.137а, ал.1 ЗДвП водачите и пътниците в моторни превозни средства от категории М1, М2, М3 и N1, N2 и N3, когато са в движение, използват обезопасителните колани, с които моторните превозни средства са оборудвани. От ответника, чиято е доказателствената

тежест в процеса, нито е твърдяно, нито е установено, че автомобилът, в който е пътувал пострадалият ищец, е бил оборудван със специална система за обезопасяване на деца. Напротив, това е опровергано от показанията на разпитаните по делото свидетели С. И и П. Л.. Следва в тази връзка да се съобрази факта, че според разпоредбите на закона (арг. от чл. 183, ал.4, т.10, вр. чл.137б ЗДвП) задължение на водача на моторно превозно средства от категория М1 (каквото е процесното) е да осигури система за обезопасяване на деца от съответния клас в случай на превозване на деца. Това включва както правилното монтиране на съответния клас система за обезопасяване на деца, така и осъществяването на контрол за правилното ѝ използване по време на пътуването, като посочените задължения са израз на вменената от закона завишена грижа, която водачът на МПС следва да полага при управлението в случаите на превоз на деца и която има превес пред общото задължение на всеки родител да упражнява надзор над малолетното си дете.

При съобразяване на тези основни фактически и правни положения не може в случая да се приеме, че пострадалият малолетен пътник със свои действия и/или бездействия е допринесъл за причиняване на увредата. В сходен смисъл е и решение №6 от 18.03.2021 г. по т.д. №2722/2019г. на ВКС, ТК, II т.о.

Отделно от това следва да се съобразят и становищата на вещите лица, съгласно които, ако автомобилът е бил оборудван със система за обезопасяване на деца на задна лява седалка, същата би ограничила до известна степен движението на тялото на пострадалото дете, но не би могло с категоричност да се твърди, че би го предпазила от частично нараняване. Инерционните системи за безопасност са проектирани да предпазват тялото на пътника от “политане напред” при челен удар и целта им е да задържат възможно най-плътнo тялото към седалката, като по този начин ограничават до известна степен контакта му с вътрешните части от купето. Същите обаче не ограничават движението на човешките крайници по време на удара, както и не са особено ефективни при действие на странични сили. С оглед установения в случая механизъм на ПТП, при който вследствие на удара телата на пътниците от задната седалка “политат” хронологично напред и на ляво в зоната на купето, обособена между облегалките на предните седалки и задната седалка, пътникът, седящ на задните седалки (вляво или по средата) е възможно да се удари в лявата вътрешна страна на купето (в зоната на централната колонка и задна дясна врата; както и в облегалката на седалката на водача) или в разположения вляво обемист кашон. Ето защо не може обосновано да се приеме, че в случая е налице принос на пострадалото дете за възникване или за увеличаване на вредите.

По отношение на лихвата за забава.

Прякото право на увредения, установено със закона - чл.432, ал.1 от КЗ, възниква едновременно с правото на деликтно обезщетение от деликвента и е

функционално обусловено от него, поради което поначало застрахователят като пряко задължено лице отговаря в обема, в който отговаря и причинителят на вредата (аргумент и от чл.493, ал.1 КЗ). В хипотезата на непозволено увреждане началният момент на обезщетението за забава е разпореден от законодателя с нормата на чл.84, ал.3 ЗЗД, като лихвите имат компенсаторен характер и по силата на закона вземането към деликвента става изискуемо и без покана - от деня на настъпилото увреждане. По изричната разпоредба на чл.429, ал.3 КЗ, обаче, лихвите за забава, за които застрахованият деликвент отговаря пред увреденото лице, се плащат от застрахователя само в рамките на застрахователната сума (лимита на отговорност) и само за период, чийто начален момент се определя от датата на уведомяването му за настъпването на застрахователното събитие - от самия застрахован по реда на чл.430, ал.1, т.2 КЗ или от датата на уведомяване или на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, която от датите е най-ранна.

Максималният тримесечен срок по чл.496, ал.1 от КЗ се свързва със задължението на застрахователя за окончателно произнасяне по претенция по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, съответно е относим към дължимите лихви за обезщетяване на забавата на самия застраховател да определи и изплати на увреденото лице обезщетение за вредите, причинени му в резултат от застрахователното събитие - чл.497, ал.1 от КЗ. Такава претенция в случая не е предявена, поради което и твърденията за неизпълнени задължения от претендиращия плащане на обезщетение пострадал, обуславящи негова собствена забава, изключваща забавата на застрахователя – длъжник са ирелевантни за произнасянето по акцесорната претенция.

И тъй като в случая от една страна липсва спор, че ищецът надлежно чрез своя законен представител е предявил пред ответното дружество – застраховател на отговорния за вредите деликвент застрахователна претенция за плащане на обезщетение на 21.09.2020г., а от друга страна, по делото нито е твърдяно, нито е установено с надлежни доказателства, че в предходен момент застрахователят е бил уведомен от самия деликвент (водача С. И) по реда на чл.430, ал.1, т.2 от КЗ за настъпилото застрахователно събитие, то именно датата 21.09.2020г. следва да се приеме като дата на уведомяване по смисъла на чл.429, ал.3 КЗ. В случая началният момент на претендираното обезщетение за забава се претендира от 21.12.2020г. - дата, следваща срока за определяне на обезщетението по застрахователната претенция, която безспорно се обхваща в периода на обезщетението за забава, за чието плащане застрахователят отговаря (чл.429, ал.2, т.2 КЗ), поради което главницата от 15 000 лева следва да се присъди ведно със законната лихва от 21.12.2020г. до окончателното ѝ плащане.

По тези съображения въззивният съд намира, че обжалваното първоинстанционно решение е законосъобразно и правилно, поради което следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на спора и по аргумент от нормата на чл.78, ал.1 от ГПК искането за присъждане на адвокатско възнаграждение на пълномощника на ищеца, оказал безплатно правна помощ и съдействие в хипотезата на чл.38, ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата (ЗАДв) съгласно сключения договор, инкорпориран в представеното по делото пълномощно (л.20, дело ВОС) се цени като основателно. Като съобразява обжалвания обжалвания интерес, определящ цената на иска, за която е предоставена безплатната защита (5 000 лв.) и разпоредбите на чл.38, ал.2 от ЗАДв и чл.7, ал.2, т.2 от Наредба №1/2004г. на Висшия адвокатски съвет съдът определя същото към минималния размер (отчитайки предмета на въззивното производство и осъществените в хода му процесуални действия), а именно 600 лева. Същото следва да се присъди ведно със следващия се ДДС. Общата сума, чието заплащане ответникът дължи на пълномощника на ищеца, се определя в общ размер на 720 лева.

Въз основа на изложените мотиви и на основание чл.272 от ГПК, съдебният състав на Варненски окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №505/20.12.2021г. на Варненски окръжен съд (ВОС), постановено по т.д. №71/2021г. по описа на ВОС, **в частта му**, с която ответникът „**ЗАД ДАЛЛБОГГ: ЖИВОТ И ЗДРАВЕ**” АД, ЕИК 200299615, със седалище град София, е осъден да заплати на ищеца С В Р., ЕГН *****, действащ чрез своята майка и законен представител Д. АТ. Л., ЕГН *****, двамата с постоянен адрес в гр. Варна, обезщетение за обезвреда на претърпените от него неимуществени вреди вследствие на ПТП, настъпило 20.06.2020г. в гр. Варна, на кръстовището между бул. „Сливница“ и бул. „Република“, по вина на водача на л.а. „БМВ 320”, рег. № ХХХХХ ХХ, С И, обхванат от действието на валидна, към момента на настъпване на застрахователното събитие, застраховка „Гражданска отговорност” по застрахователна полица № BG/12/0000715841, издадена от „ЗАД ДАЛЛБОГГ: ЖИВОТ И ЗДРАВЕ” АД, за разликата над 10 000 лева до присъдените 15 000 лева, ведно със съответната законна лихва, считано от датата на предявяване на застрахователната претенция – 10.10.2016г., до окончателното ѝ плащане, на основание чл.432, ал.1 от КЗ, във вр. с чл.45 и чл.52 от ЗЗД, съответно чл.429, ал.3, във вр. с ал.2, т.2 от КЗ, чл.86, ал.1 и чл.84, ал.3 ЗЗД,

ОСЪЖДА „ЗАД ДАЛЛБОГГ: ЖИВОТ И ЗДРАВЕ” АД, ЕИК 200299615, със седалище и адрес на управление гр. София, район „Изгрев ж.к. „Дианабад”, бул. „Д-р

Г. М. Димитров” №1, да заплати на „Адвокатско дружество В. и Бачева”, ЕИК 177327300, със седалище и адрес на дружеството: гр. София, ж.к. „Младост 3”, бл. 303А, ет.5, офис 21, представлявано от адвокат ЦВ. СЛ. В. в качеството ѝ на управител, като пълномощник на ищеца С В Р., ЕГН *****, действащ чрез своята майка и законен представител Д. АТ. Л., ЕГН *****, сумата **720 лева** (седемстотин и двадесет лева), представляваща дължимо адвокатско възнаграждение за безплатно процесуално представителство във въззивното производство, на основание чл.38, ал.2, във вр. с ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата.

В частта му, с която исковете на ищеца са били уважени за сумата 10 000 лв., ведно със законната лихва, считано от 21.12.2020г. до окончателното ѝ плащане, решение №505/20.12.2021г. на Варненски окръжен съд (ВОС), постановено по т.д. №71/2021г. по описа на ВОС, не е било обжалвано от страните и е влязло в сила.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен касационен съд на Р. България с касационна жалба, която следва да се подаде в едномесечен срок, считано от датата на връчване на препис от същото на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____